

Respectăm oamenii și cărțile

Proză SF

- 1 – Moartea bobului
Boris Velimirovici
- 22 – Demiurg
Daniel Botgros
- 29 – Planeta cu spioni
Sergiu Someșan
- 35 – Reprezentația –
Primul Inclownito
Dan Ninoiu
- 40 – Noaptea Sanyasinilor
Rodica Bretin

Fantastic

- 48 – Întunecare
Sebi Simion
- 62 – Turma de triceratopși
Florin Giurcă

Vintage SF

- 78 – Sărmanul stăpân al lumii
Alexandru Mironov

BD

- 83 – Suflu
de Alexandra Gold

Lirică SF

- 87 – Galactologoree
- 88 – Elefantasme și/sau tontoane
Ana-Veronica Mircea

Critică SF

- 89 – SF-ul ca literatură
educativă
Mircea Băduț

Lumea BD

- 95 – Cristian Ionescu,
ambasadorul cărților
de Dodo Niță

Dicționar de autori SF

- 99 – Horia Aramă
Aurel Cărășel

Science

- 103 – Despre aselenizare...
numai de bine!
Gigi Tănase

Criptozoologie

- 123 – Minotaurul
Aurel Cărășel

Revista CSF
Anul I, nr. 4/2019

Colecția Science-Fiction
ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Moartea bobului

de Boris Velimirovici

*„Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu,
când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur;
iar dacă va muri, aduce multă roadă.”*

Evanghelia după Ioan (12.24)

— Știi să ajungi la Nucleu, Cosinus? întrebă Sarudal, suspicios.

— Eu nu, dar te-am întâlnit pe alee și mi-ai spus că tu știi, răspunse pe un ton plat robotul pe a cărui frunte strălucea indicativul C051-NU5.

Sarudal îl descoperise abandonat – murdar, ruginit, cu piese lipsă și cu acumulatorii descărcați – într-un depozit al Departamentului de Reciclare. Fiindcă era pasionat să meșterească tot felul de mecanisme și instalații, îl luase, cu gândul că-i va găsi o utilitate.

Cosinus aducea mai degrabă a tomberon umblător, care, în loc de capac, avea jumătate de sferă ce se învârtea haotic, scoțând câteodată sunete stridente. Faptul că nu dispunea de un sintetizator de voce umană făcea ca puținele cuvinte pe care le folosea, cu multe dezacorduri gramaticale, să sune de parcă ar fi venit dintr-un butoi. Pentru deplasare utiliza un câmp electro-gravitațional cu ajutorul căruia levita la două palme de sol, iar mâinile, una mai lungă decât cealaltă, erau niște tije metalice dotate cu trei articulații, care le facilitau o răsucire completă în jurul axei. În plus, procesorul învechit cu care era

înzestrat avea un consum enorm de energie, așa că bateriile trebuiau reîncărcate zilnic. Oricum, după mari eforturi și improvizatii, Sarudal reușise să-l pună în funcțiune. Și chiar dacă robotul arăta deplorabil și nu se putea conecta la rețeaua de date a orașului, tânărul se atașase de el. Devenise singurul său prieten.

— Vreau să mă duci la cel care ți-a spus că știe drumul spre Nucleu!

— Îi pare rău-rău-rău-rău, nu pot! spuse Cosinus și se puse pe țiuit.

— De ce!?

— Nu știe valuri* (n.a. unde) se află acum, dar știu... (pauză)... valuri v-a fost mâine la ora mărunțului* (n.a. micului) dejun.

— Valuri? făcu nedumerit Sarudal.

— La... Cantina... (piuituri)... Socială.

— A! Super, vom fi și noi acolo.

— Dar la 10:00 ai pro... progra... programată Absolvirea Vârstei în fețele... – capul robotului se învârti de două ori de jur-împrejur, mișcare însoțită de scârțâituri groaznice... – Entitățile, protestă Cosinus.

— Ne vom întoarce la timp.

☆ ☆ ☆

Orașul Stelar Geneza plutea de milenii prin infinitul cosmic, la mare depărtare de orice sistem planetar cunoscut. Arhivele istorice păstrau coordonatele exacte ale locului său de origine, dar niciunul dintre cei de la bord nu părea interesat de subiect. Deși lipsa curiozității era o caracteristică a genezienilor, diferența lor față de civilizația ce îi osândise la exil era, mai degrabă, rodul conștientizării faptului că se aflau într-o călătorie cu bilet doar dus. Resemnându-se cu destinul, își suprimaseră

* ...uneori, C051-NU5 folosea sinonimele într-un mod greșit, în acest caz, cuvântul corect este *unde*. (n.a.)

sentimentele și amintirile despre meleagurile natale, rupând pentru totdeauna ancorele ce le răstigneau sufletele peste anilumină.

OS Geneza nu era unica navă de acest fel. Asemenea vehicule fuseseră lansate spre toate colțurile galaxiei, după ce suprapopularea și criza resurselor pusese în pericol supraviețuirea speciei umane. Planul a fost o măsură disperată a autorităților, care, rămânând fără alternative, au decis construirea mai multor nave-oraș multi-generație, cu nădejdea ca măcar unele dintre ele să găsească sisteme propice vieții. La momentul asamblării vehiculelor s-au luat în considerare toate aspectele importante care să asigure, odată atinsă destinația finală, condiții optime întemeierii unor așezări sustenabile. Ca atare, fuseseră stocate pe nave, sub formă de informație, atât genomi umani, cele provenite de la toate speciile cunoscute, cât și realizările culturale și științifice esențiale ale civilizației pe care o părăseau.

De asemenea, ca o măsură suplimentară de siguranță, s-a decis ca navele să fie locuite de comunități ai căror membri să supravegheze activitatea inteligenței artificiale a Genezei și, în eventualitatea apariției unor situații neprevăzute, să fie capabili să ia decizii pentru înlăturarea efectelor nedorite. Pe baza unor analize sociale complexe, s-a stabilit ca populația orașului stelar să fie menținută la zece milioane de suflete.

Genezienii erau firi închise și nu foarte comunicative, care preferau, în tot ce făceau, muncile repetitive. Nu aveau o explicație a acestor tendințe, nici măcar n-o căutau, pur și simplu erau convinși că așa era normal. Oricum, viața pe Arcă își urma cursul firesc dintre naștere și moarte, singura diferență față de traiul din lumea de baștină fiind modul de perpetuare a speciei. Respectiv, nașterile erau controlate integral de Entitate*, astfel încât, prin metode eugenice minuțios concepute, să fie garantată obținerea unor indivizi sănătoși, puternici și inteligenți.

* sau Nucleu, inteligența artificială a navei, înzestrată cu algoritmi evolutivi, cu dezvoltare și adaptabilitate permanentă. (n.a.)

Sarudal nu dormise întreaga noapte. Din clipa în care Cosinus îi dăduse vestea că întâlnise pe cineva care ar putea să-l conducă spre inima orașului, imaginația i-o luase razna. Începuse să viseze cu ochii deschiși la aventura către miezul Genezei. Oare va găsi acolo semnele primilor locuitori ai orașului sau ale celor care l-au construit, ori poate va zări vreo scrijelitură pe pereți, lăsată peste veacuri de mâna unui programator al Nucleului?

Pesemne ațipise, fiindcă nu-l auzise pe Cosinus pregătind micul dejun. Fu trezit de mirosul îmbietor al laptelui cu cacao, al ouălor prăjite și a pâinii cu măslina, proaspăt coapte.

— Cât e ceasul? întrebă, încă buimac de somn.

— Este ora 6:30. Avem vreme, tu să mănâncă și să sosit la întâlnire.

Sarudal se ridică precipitat din pat, se duse la masă, înghiți un ou, își îndesă în gură un colț de pâine și dădu pe gât cana cu lapte.

— Fac un duș și o tăiem, îi transmise robotului, zbughind-o spre baie.

În mai puțin de zece minute se aflau în stradă. Tânărul pășea grăbit și cufundat în gânduri, însoțit îndeaproape de companionul său. Dacă Sarudal n-ar fi fost atât de preocupat, iar Cosinus un simplu robot, cei doi s-ar fi putut bucura de prima zi a primăverii, anunțată, ca în fiecare an, de proiecția unui cer turcoaz pe cupola orașului. Câțiva norișori cumulus, cu tente violet, și un curcubeu, poate un pic prea pronunțat, completau peisajul celest. Temperatura era setată la 18° Celsius.

Arhitectura orașului era una ternă. Toate clădirile arătau la fel, fără elemente decorative sau orice altă manifestare artistică. Văzută de sus, urbea aducea cu o pânză de păianjen. Șase bulevarde largi porneau radial dintr-o piațetă centrală hexagonală, în mijlocul căreia era amenajat un scuar cu o fântână arteziană. Arterele erau numerotate de la unu la șase, în sensul

acelor de ceasornic, împărțind orașul în tot atâtea sectoare. Din loc în loc, la distanțe egale, străzile erau unite între ele prin culoare înguste.

Sarudal intră în centru venind de pe Bulevardul II și traversă piațeta în diagonală, apucând-o spre artera V. După aproximativ un sfert de oră, se opri în dreptul unui imobil scund, pe fațada căruia trona inscripția – Cantina Socială.

— Îl vei depista la... la... la masa din unghi* (n.a. colțul) stâng, îl informă Cosinus. Ușă* (n.a. poartă) salopeta inginerilor.

— Așteaptă aici!

Cum trecu pragul, tânărul avu impresia, ca de multe ori în ultima perioadă, că este supravegheat pe ascuns de cineva. În sală domnea o semiobscuritate rece, iar cele câteva raze albăstrui, ce se infiltrau din exterior, o învăluiau într-o atmosferă mistică. O luă către masa indicată de Cosinus.

— Bună dimineață! E liber?

Bărbatul, îmbrăcat în ținuta corpului de ingineri, continuă să înfulece aplecat peste farfurie, ignorându-l. Sarudal așteptă secunde bune răspunsul; în lipsa acestuia, se așază. Nu spuse nimic. Îl scrută pe individul de dinaintea sa, încercând să-i citească, pe chipul brăzdat de ani, istoria vieții. Avea în jur de 60 de ani, deși aspectul neglijent îl făcea să pară mai în vârstă. Fața îi era acoperită de o barbă roșcată, deasă și neîngrijită, iar plețele soioase îi atârnavă până peste umeri. Și totuși, irișii de un albastru spălăcit îi induceau un sentiment de familiaritate. Sarudal așteptă răbdător ca Barbă-Roșie să isprăvească micul dejun. După ce îmbucă ultimul colț de pâine, cu care șterse dărele de muștar din farfurie, și sorbi zgomotos din ceașca de cafea, bărbatul se lăsă pe spătarul scaunului.

— 'neața, puștiule!

— Numele meu este... – începu Sarudal.

— Știu cine ești.

— Aș vrea...

— Știu ce vrei.

— Observ, domnule, că știți multe despre mine.

— Exact.

— Așadar, pot conta pe ajutorul dumneavoastră? se interesă Sarudal, zâmbind curios.

Barbă-Roșie făcu ochii roată, verificând dacă cineva ciulește urechile la conversația lor. Pe urmă se lăsă conspirativ către el și șopti:

— Așteaptă-mă afară! După ce ies, te iei după mine!

Tânărul se ridică încet, salută printr-o înclinare scurtă a capului și plecă. Ajuns în stradă, se așeză pe banca aflată vis-a-vis de intrarea în cantină.

— Cum fost? se arătă curios Cosinus, în timp ce se apropia, scrâșnind din toate încheieturile.

— Habar n-am.

— Cine (n.a. ce) facem?

— Noi doi, nimic. Tu te duci acasă, iar eu mă voi lua după prietenul nostru.

☆ ☆ ☆

În scurt timp, Barbă-Roșie ieși de la cantină, îndreptându-se spre periferie. Sarudal îl secondă, lăsând câțiva pași între ei. La un moment dat, inginerul accelerează mersul, dispărând pe un culoar lăturalnic. Tânărul se opri, preț de o clipă, la intrarea în pasajul pustiu și întunecat, apoi înaintă sfios, cu inima bătându-i puternic în coșul pieptului.

Nu făcuse mai mult de câțiva metri, când, printr-o ușă, deschisă surprinzător în dreapta sa, apărură o mână ce-l înhăță și-l trase înăuntru. Nu reuși să scoată niciun sunet. Atacatorul îi acoperise gura cu mâna cealaltă.

— Nu urla! Nu te împotrivi! Nu vei păți nimic!

Sarudal recunoscu vocea, constatând că, în ciuda vârstei, inginerul era într-o formă fizică de invidiat. Își slăbi încordarea mușchilor, semn că a înțeles mesajul și că se va supune.

— Nu te poți ascunde, curând, pallasienii te vor găsi și...

— Mă îndoiesc, zise Barbă-Roșie, dar, dacă aș fi în pielea ta, m-aș ruga să nu o faci.

— Trebuie să mă întorc imediat, peste câteva ore sunt invitat la ceremonia de Absolvire a Vârstei.

— Din păcate, asta e un pic mai complicat acum.

— Dar...

Barbă-Roșie își lipi arătătorul de buze, antenționându-l să tacă. Prin pasaj se auzi tropotul recognoscibil al bocancilor androizilor gardieni. După ce se așternu din nou calmul, inginerul se lăsă pe vine și deschise trapa ce dădea în sistemul de canalizare.

— Hai, vino! Ține-te după mine și încearcă să faci cât mai puțină gălăgie.

Barbă-Roșie se mișcă agil și tăcut prin rețeaua de sub oraș, părăd că știe precis unde vrea să ajungă. Se oprea rar, verifica la lumina lanternei niște scrijelituri pe pereți și relua deplasarea într-o liniște mormântală. Sarudal presupuse că sunt indicatoare de orientare, așa că încercă să le dezlege sensul, însă, într-un final, se lăsă păgubaș. Bezna și schimbările dese de direcție îl năuciseră.

La mai bine de o oră de la coborârea în canalizare, ajunseră într-o încăpăre stranie. O incintă cam sinistă, după aprecierea tânărului. Vizibilitatea slabă, ce dădea locului un aer sepulcral, provenea de la o licărire gălbuie ce răzbătea din nișele fixate în pereții camerei. Își reaminti de un document peste care dăduse într-una din vizitele prin arhiva antică, în care se făcea o referire sumară la Sarcophage de Stază Criogenică, sau ceva de genul acesta, un sistem de rezervă menit să asigure supraviețuirea oamenilor în cazul unor defecțiuni critice. Oricum, cu excepția câtorva, toate firidele erau goale. Sarudal se apropie de una dintre cele cu capacul închis și șterse cu mâneca praful acumulat pe fereastră. Spre surprinderea sa, în interior nu se afla o persoană înghețată, ci un cadavru îmbălsămat. Și mai bizar era faptul că mumia era fratele geamăn al călăuzei sale.

— Cine...

— Șșșșșt! făcu Barbă-Roșie. Hai, nu mai căsca gura aiurea, intră, că n-avem timp de pierdut. Și inginerul îl împinse brusc pe Sarudal într-unul din sarcofage, apoi zăvorî capacul înaintea ca tânărul să-și dea seama ce se întâmplă. Speriat, Sarudal începu să izbească cu pumnii în vizetă și să urle cu disperare, însă, din pricina izolării ermetice a nișei, în afară nu răzbătea nici cel mai mic sunet. Barbă-Roșie atinse niște taste, iar lumina din interiorul sarcofagului pulsă de câteva ori. Tânărul se prefăcu în stană de piatră. Inginerul zăbovi câteva zeci de secunde, apoi introduse o altă comandă, iar capacul firidei se deschise subit, lăsându-l pe ocupant să se prăbușească pe podea.

— Ce... ce... ce... ai fffăcut? bălmăji Sarudal, clănțănind cuprins de frisoane.

— Ți-am scos din uz senzorii. Nu puteam să te duc în vizuină cu ei în funcțiune, spuse inginerul și o luă din loc.

Sarudal se ridică anevoios și pași cu picioarele tremurânde, străduindu-se să-l prindă din urmă.

Din casa moaștelor, printr-un chepeng, se strecurară în tuburile de aerisire, iar de acolo se târâră pe burtă până la o ecluză.

— Pune-ți-o! zise Barbă-Roșie, întinzându-i o mască de scufundări, pe care o extrase dintr-un morman de echipamente.

Își luă și el una, deschise ușița din podea și plonjă într-o conductă inundată. Apa era rece ca gheața, dar, din fericire, incursiunea lor subacvatică nu dură mult. Apeductul îi duse într-un sas, iar de acolo, străbătând alte tuburi și coridoare labirintice, se pomeniră în fața unei plăci din metal masiv. Barbă-Roșie acționă o pârgie de pe peretele din proximitate, făcând obstacolul să gliseze greoi în lateral.

— Poftiți, vă rog! zise inginerul, surâzând cu subînțeles.

☆ ☆ ☆

Incinta în care pătrunseră era un cub cu latura de vreo patru metri. În mijlocul ei, la lumina fadă a trei lev-globuri, era amplasat un pupitru masiv din aero-dur, pe care erau îngrămă-

dite tot felul de instalații și hârtii. Pereții albi erau acoperiți cu o puderie de calcule și reprezentări grafice întortocheate, iar în cel din stânga se afla o ușă ce dădea într-o altă cameră.

— Cine ești și ce vrei? întrebă Sarudal, după ce placa metalică reveni în poziția inițială în spatele lor.

— Înainte de orice, zise Barbă-Roșie, scoțându-și peruca, vreau să știți că eu am pus la cale întâlnirea noastră. Cunoșteam dorința ta de a ajunge la Nucleu, așa că i-am spus robotului tău că știu drumul.

— L-ai mințit?

— Nu. Te rog, așează-te!

Inginerul indică fotoliul ponosit de lângă pupitru, apoi se pierdu în spatele paravanului vârgat în nuanțe gri, amplasat, ca o ipotenuză, peste colțul din dreapta intrării.

Sarudal se supuse îndemnului.

— Îți voi spune, se auzi de după panoul despărțitor, o poveste tare... ciudată și ar fi bine să stai jos. Chiar dacă ți se va părea neverosimil, îți făgăduiesc...

— Crezi că poți scurta prologul? se arătă nerăbdător Sarudal.

— În regulă! Nu știu dacă știi... ce idiot sunt, normal că nu știi... ce vreau să zic e că noi doi, adică tu cu mine, suntem... rude, un fel de... frați.

— Un fel?

— Păi, nu chiar... dar, într-un anume fel... suntem.

— Cred că nu mai pricep nimic.

Inginerul ieși de după paravan cu o nouă mină. Nu cu mult mai tânăr, dar, indiscutabil, o cu totul altă persoană, care preluase de la vechiul personaj doar privirea albastră și culoarea bărbii, acum mai scurtă și îngrijită.

— Scuze, făcu Barbă-Roșie, nu m-am priceput niciodată prea bine la cuvinte. Să încerc altfel. Numele tău e Sarudal Toranumana și ai vârsta de 19 ani, 11 luni și 364 de zile?

— Exact.

— Ai un semn din naștere pe fesa stângă, un fluture...

— M-ai spionat la duș?

